

OSD 6/16

**POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE**

z dnia 16 maja 2016 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Andrzej Kras

Sędziowie: r. pr. Anna Michnicka - Dziewurska

r. pr. Tomasz Fox

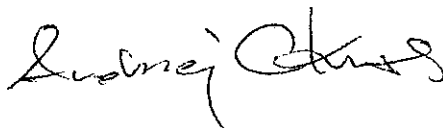
Protokolant: apl. radc. Emilia Hnat

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Łukasz Łuć

w sprawie zażalenia od postanowienia Zastępcy Rzecznika OIRP
z dnia 25 stycznia 2016 r. o umorzeniu dochodzenia
w sprawie apl. radc. z powodu naruszenia

POSTANOWIŁ

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia Rzecznika OIRP z dnia 25 stycznia 2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie apl. radc. z powodu naruszenia zasad etyki;
2. kosztami postępowania w kwocie 1.308,20 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta osiem złotych i 20/100) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

OSD 6 / 16

Uzasadnienie.

W dniu 20 listopada 2014 r do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] wpłynęła skarga p.p [REDAKTOWANE] dotycząca naruszenia zasad etyki zawodowej przez aplikanta radcowskiego [REDAKTOWANE]. Zdaniem skarżących naruszenie zasad miało polegać na wprowadzeniu ich w błąd co do postępowania w sprawie przeciwko ich dłużnikowi, w szczególności wadliwe zawarcie ugody, niewłaściwe rozliczenie wynagrodzenia za przyjęte zlecenie.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015 r z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego zawiesił postępowanie dyscyplinarne do czasu ukończenia postępowania karnego. W związku z zawiadomieniem Prokuratury Rejonowej [REDAKTOWANE] z dnia 17 sierpnia 2015 r, iż nie toczy się żadne postępowanie w sprawie zawiadomienia [REDAKTOWANE] / k.17./, z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego podjął czynności i po przesłuchaniu świadka [REDAKTOWANE] i przeprowadzeniu dowodu z przedłożonych dokumentów, w dniu 25 stycznia 2016 r wydał postanowienie o umorzeniu dochodzenia. W uzasadnieniu postanowienia podano, iż przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie dało podstaw do przyjęcia, że aplikant radcowski [REDAKTOWANE] podejmując działania dotyczące wyegzekwowania należności na rzecz skarżących nie działał jako aplikant radcowski a jedynie jako pełnomocnik [REDAKTOWANE].

Od powyższego postanowienia [REDAKTOWANE] w dniu 8 lutego 2016 r wnieśli odwołanie, zarzucając iż uzasadnienie z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego jest alogiczne, niespójne i rażąco mija się z faktami, szczególnie brak odniesienia co do sprzeczności ustaleń dotyczących kosztów procesu. Sprzeczność ta miała dotyczyć braku zgody skarżących na wyższe wynagrodzenia ponad 12 % wyegzekwowanych kwot a fakturami wystawionymi przez [REDAKTOWANE]. Nadto podnieśli, iż [REDAKTOWANE] brał udział w negocjacjach dotyczących cesji wierzytelności i jako aplikant radcy prawnego [REDAKTOWANE] i jako prezes spółki [REDAKTOWANE].

Rozpoznając wniesione odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] po rozpoznaniu sprawy, odebraniu wyjaśnień od stron i dopuszczeniu dowodu z przesłuchania świadka [REDAKTOWANE] z dnia 26.10.2015 r znajdującego się w sprawie o sygn.akt [REDAKTOWANE] w aktach sprawy [REDAKTOWANE] zważył co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, a zaskarżone postanowienie zasługuje na utrzymanie w mocy, a to z następujących przyczyn:

Z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego oraz z materiału zebranego w postępowaniu przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP wynika stan faktyczny:

Skarżący [REDAKTOWANE] w związku z prowadzoną działalnością nie otrzymali należności pieniężnych od [REDAKTOWANE] z którym współpracowali. Chcąc uniknąć rozgłosu związanego z prowadzeniem ewentualnego procesu o zasądzenie należności, zwrócili się o poradę do kancelarii radcy prawnego [REDAKTOWANE]. Pracownikiem kancelarii i jednocześnie aplikantem radcowskim był w tym czasie [REDAKTOWANE]. Na spotkaniu zaproponowano państwu [REDAKTOWANE] dokonanie cesji na firmę [REDAKTOWANE]. Skarżący nie zawarli umowy z rpr [REDAKTOWANE] dotyczącej prowadzenia spraw przed

sądem , ani też nie udzielili mu pełnomocnictwa. Doszli do porozumienia w sprawie cesji wierzytelności i w związku z tym w dniu 17.IV.2013 r doszło do podpisania umowy powierniczego przelewu wierzytelności zarówno przez [REDAKTOWANO] umowy powiernicze k. 31 -37./.. Powiernika czyli [REDAKTOWANO] reprezentowała prezes zarządu [REDAKTOWANO] W umowie określono wysokość wynagrodzenia Powiernika jako 12 % od każdorazowej wyegzekwowanej kwoty. W związku z brakiem zapłaty przez [REDAKTOWANO] spornych należności, spółka wystąpiła do sądów z pozwami o zapłatę. Na rozprawach spółkę reprezentował [REDAKTOWANO] nowy prezes zarządu spółki. Z wyjaśnień aplikanta radcowskiego wynikało , że dochodzenie roszczeń było kłopotliwe i ich efekt był zagrożony , gdyż wysokość rachunków kwestionował dłużnik , w związku z czym zaistniała konieczność powołania świadków / skarżącego /. Wobec tego, że dłużnik [REDAKTOWANO] wystąpił z propozycją zawarcia ugody , mając na uwadze dobro spółki , zawarto ugodę przed sądem. O fakcie zawarcia ugody skarżących poinformował [REDAKTOWANO], działający jako prezes zarządu , już po jej zawarciu.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego , że w działaniach [REDAKTOWANO] jako aplikanta radcowskiego nie można dopatrzeć się naruszenia zasad etyki , czy też jakiegokolwiek deliktu dyscyplinarnego. Przy ocenie jego działalności związanej z dochodzeniem należności skarżących należy mieć na uwadze, w jakich czynnościach brał udział jako aplikant radcowski , a w jakich jako prezes zarządu spółki. Zgromadzony materiał dowodowy nie wskazał , aby aplikant radcowski popełnił delikt lub też naruszył godność zawodu. Nie wykazano bowiem , aby dokonywał jakichkolwiek czynności prawnych reprezentując swego mocodawcę tj .radcę prawnego [REDAKTOWANO] w dochodzeniu należności skarżących od ich dłużnika, bowiem , co sami oświadczyli, iż nie zawierali żadnej umowy dotyczącej zlecenia pełnomocnictwa dla [REDAKTOWANO] Brak również dowodów na to , aby wprowadził ich w błąd co do wysokości wynagrodzenia spółki, gdyż wysokość wynagrodzenia określono w sposób jasny w umowie powierniczej. Tym samym należało przyjąć , iż [REDAKTOWANO] nie występował jako aplikant radcowski w spornej sprawie. Zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej odnoszą się do działalności radcy prawnego i aplikanta radcowskiego związanego z zawinionym , nienależytym wykonywaniem zawodu lub czyny sprzeczne z zasadami etyki , o czym stanowi art. 64 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o radcach prawnych.

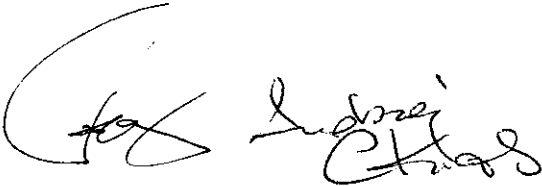

Z powyższego przepisu wynika , że odpowiedzialność dyscyplinarna jest ściśle powiązana z działalnością radcy prawnego lub aplikanta . Nie można przypisać takiej odpowiedzialności osobie , której działanie lub zaniechanie jest związane z innym stanowiskiem. Podkreślić należy, że czynności związane z zawarciem umowy powierniczej nie były sygnowane przez [REDAKTOWANO] Jego uczestnictwo zarówno w procesie jak i zawarciu ugody sądowej związane było z jego ówczesną funkcją – prezesa spółki [REDAKTOWANO] i dotyczyło wyłącznie treści umowy powierniczej . W treści umowy powierniczej nie było zastrzeżenia co do braku zgody [REDAKTOWANO] na zawarcie ugody.

Co do treści podnoszonych przez skarżących twierdzeń , iż [REDAKTOWANO] doprowadził skarżących do niekorzystnego rozporządzenia mieniem , Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w świetle Postanowienia Prokuratury Rejonowej [REDAKTOWANO] z dnia 14 stycznia 2015 r [REDAKTOWANO] - o odmowie wszczęcia dochodzenia - uznać musiał i ten zarzut za bezpodstawny.

Z tych też względów należało przyjąć , iż ocena stanu faktycznego dokonana przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu nie nasuwa zastrzeżeń , bowiem odpowiedzialność zawodowa radcy prawnego ma charakter indywidualny i odnosi się tylko i wyłącznie do jego działania.

Mając powyższe pod uwagę, Sąd Dyscyplinarny uznał wniesione odwołanie za bezzasadne i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy obciążając kosztami postępowania Okręgową Izbę Radców Prawnych [REDACTED]

Zgodnie z art. 426&1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art.325e& 4 k.p.k. i art. 74.1 ustawy o radcach prawnych postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

 Andrzej Chojas
 Anna Kubiś